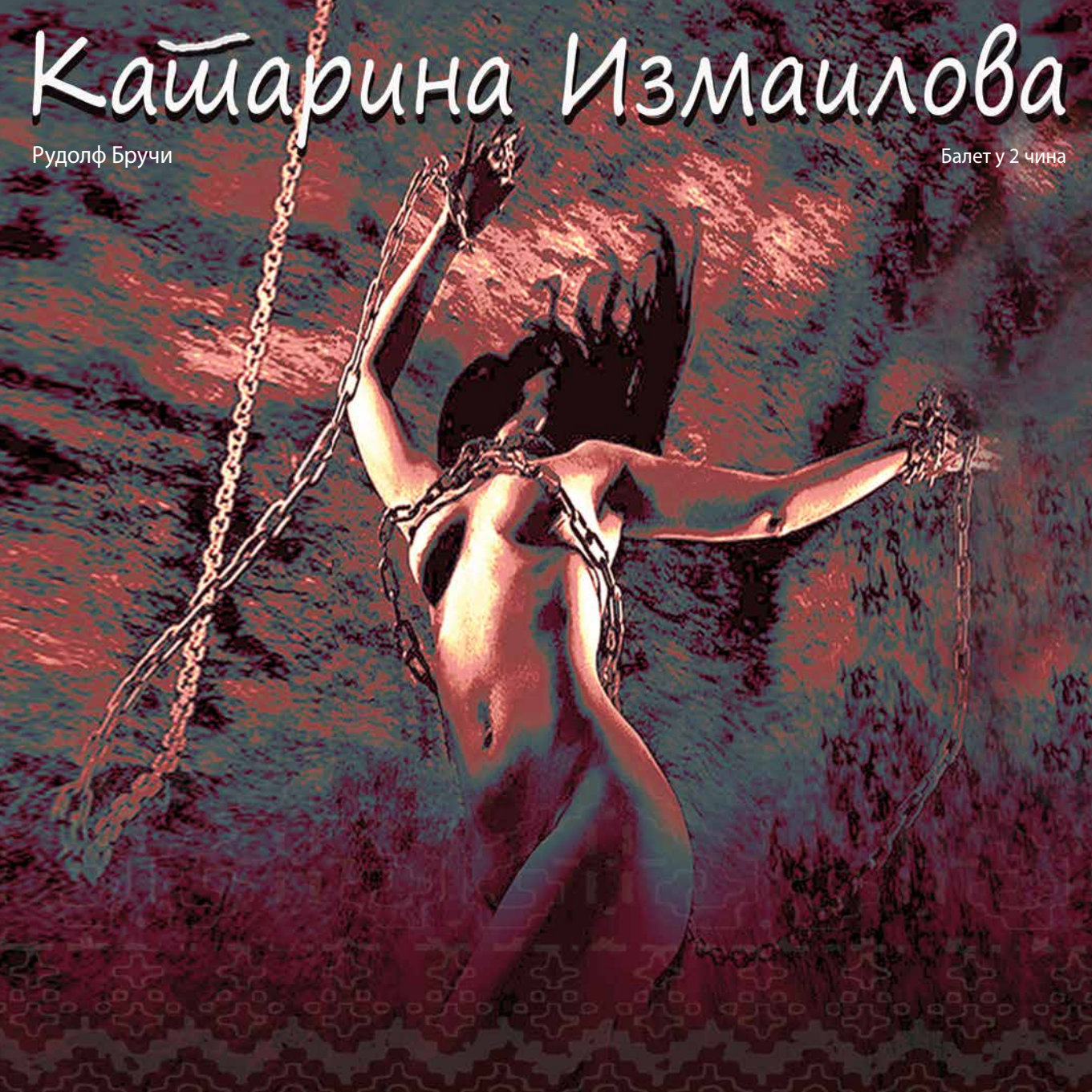

Катярина Измаилова

Рудолф Бручи

Балет у 2 чина

Андреј Колчериу (Сергеј) и Ана Ђурић (Кашарина)

Рудолф Бручи

Кашарина Измаилова

Балет у 2 чина (3 слике)

Либрето, према новели *Леди Мајбей* Мценској округу Н. С. Љескова: **Димитрије Парлић**

Редитељ и кореограф: **Димитрије Парлић**

Режију и кореографију преноси: **Константин Тешеа**, к.г. НП Београд

Диригент: **Александар Којић**

Према сценографији Петра Пашића: **Далибор Тобцић**

Према костимографији Божане Јовановић: **Мирјана Стојановић Маурич**

Улоге:

Кашарина Ана Ђурић / Маријана Ђурчија

Сергеј Андреј Колчериу / Самјуел Бишоп

Свекар Ливиу Хар / Давид Груосо

Муж Давид Груосо / Иван Ђерковић

Нећак Љиљана Јокановић / Јелена Николић

Соња, робијашница Дуња Лепуша / Соња Батић / Милена Кркотић

Аксиња, слушкиња Верица Козарев Кларић / Бојана Митић / Јелена Марковић

Кашаринина визија Олга Аврамовић / Милена Кркотић

I визија Сања Павић, Соња Батић, Милена Кркотић,

Дуња Лепуша, Олга Аврамовић, Соња Гаврилов, Јована Пауновић, Лана Стојановић

Милан Иван, Александар Бечварди, Зоран Трифуновић, Неојуки Ацуми, Ђулио Милите

II визија Олга Аврамовић, Милена Кркотић,

Милан Иван, Бојан Раднов, Зоран Трифуновић, Неојуки Ацуми,

Александар Бечварди, Ђулио Милите, Марко Дубовац

III визија Олга Аврамовић, Милена Кркотић, Ливиу Хар, Давид Груосо,

Сања Павић, Лана Стојановић, Соња Гаврилов, Јелена Дангузов,

Милана Самарџић, Јована Пауновић

Маске Иван Милан, Зоран Трифуновић, Александар Бечварди

Сања Павић, Соња Батић, Милена Кркотић, Бојана Митић, Надежда Салак

Јелена Марковић, Јелена Николић, Весна Илић, Мина Радовић

Радници и раднице на имању

Дуња Лепуша, Олга Аврамовић, Јелена Марковић, Верица Козарев Кларић, Бојана Митић, Бојана Матић, Сања Павић, Милена Кркотић, Соња Батић, Надежда Салак, Ирена Месарош, Љубица Селаковић Бандић, Ивана Прибић, Весна Илић, Ивана Нанић Сувачаревић, Маја Кувелјић, Соња Гаврилов, Јована Пауновић, Лана Стојановић, Милана Балаж, Зорана Радивојевић, Ивана Иванов Маћешић, Јелена Дангузов, Милана Самарџић, Јелена Николић, Мина Радовић, Јука Мацујама, Ана Миленковић, Милица Ремештар, Милица Јелић, Бобана Роквић, Дејана Симатовић
Иван Ђерковић, Бојан Раднов, Зоран Трифуновић, Милан Иван, Ђулио Милите, Александар Бечварди, Игор Таубер, Неојуки Ацуми, Марко Дубовац, Ранко Лазић, Глеб Суманов, Никола Стаменовић*

Учествује Оркестар СНП-а

Репетитори: Оксана Сторожук, Милан Лазић, Весна Бркић, Јелена Вукадиновић, Борис Ладичорбић

Музиколошка анализа: Немања Совтић

Концертмајстори: Владимир Ђуковић, Сергеј Шаповалов

Корепетитори: Золтан Гајдош, Дејан Бркић

Инспицијенти: Тања Цвијић, Иван Свирчевић; асистент костимографа: Сенка Раносављевић

Дизајнер светла: Марко Радановић

Мајстор тона: Душан Јовановић; тонски сарадник: Предраг Петрушевски

* Ученик Средње балетске школе из Новог Сада

Праизведба: 27. новембра 1977, Народно позориште у Београду

Премијера: 20. маја 2017, Српско народно позориште, сцена „Јован Ђорђевић“, 19.00

Представа траје један сат и тридесет минута са једном паузом.

Декор, костими и остала сценска опрема израђени су у радионицама Српског народног позоришта.

Извођење њоводом обележавања 100 година од рођења Рудолфа Бручија и Димиџрија Парлића.

Рудолф Бручи, виолинист, композитор и музички педагог

(Загреб, 30. III 1917 – Нови Сад, 30. X 2002)

Опште и музичко школовање започео је у Крижевцима, а наставио у Вараждину, Копривници и Загребу. На загребачкој Музичкој академији уписао је виолину, а још као студент постао је члан Загребачког гудачког квартета и почео да компонује. Своје прво дело већег обима написао је 1940: оперету *Прва љубав* по либрету Н.

Најгербауера. На одсеку композиције Музичке академије у Београду студирао је код П. Бингулца, М. Тајчевића и К. Барановића. Пошто је дипломирао, 1952, одлази на специјализацију у Беч, код проф. Алфреда Ула. Био је корепетитор и шеф оперског хора СНП (1951-1955), хонорарни в. д. директора Опере СНП (1962-1964), а потом и директор Средње музичке школе „Исидор Бајић“ у Новом Саду (до 1974). Оснивањем Академије уметности у Новом Саду, 1974, постаје њен први декан; у СНП-у оснива Музички центар Војводине (1980), који његовим одласком у пензију, 1983, престаје да постоји. Дописни члан Војвођанске академије наука постао је 1979, а редовни 1984. Његов обимни стваралачки опус обухвата вокално-инструментална, симфонијска и музичко-сценска дела, од којих се издвајају: кантате *Србија* (1960), *Човек је видик без краја* (1961) и *Војводина* (1970), ораторијуми, концерти за виолину и оркестар, за кларинет и оркестар, за тромбон и оркестар, за фагот и оркестар, свита *Маскал*, *Metamorfoze B-A-C-H*, *Simfonia lesta* (Гран при на Међународном музичком конкурс краљице Елизабете, Брисел, 1966), *Трећа симфонија*, *Инџирада*, балети *Сусрећи* (1963), *Демон злаџа* (1965), *Кирка* (1967), *Ноћ на ђрузи* (1972), *Каџарина* *Измаилова '77* (1977 – супруга и син су после Бручијеве смрти музику за овај балет уступили СНП-у). Добитник је значајних награда, од којих се издвајају: Октобарска награда Новог Сада (1961), француски орден *Order national du mérite* (1977), Седмојулска награда (1985). Постхумно му је додељена Златна медаља „Јован Ђорђевић“ СНП-а (2017). У СНП-у су извођене његове кантате *Војводина* (1971) и *Човек је видик без краја* (1977), ораторијум *Сви смо ми једна џарџија* (1979), балети *Демон злаџа* (1966) и *Ноћ на ђрузи* (1970), опера *Гилјамеш* (1986).

избор из *Енциклопедије СНП-а*

Димитрије Парлић, балетски играч и кореограф

(Солун, Грчка, 23. X 1916¹ – Београд, 29. IX 1986)

Основну школу завршио је у Скопљу, где је започео и средњу (I мушка гимназија). Школовање је наставио у Новом Саду, али је пре завршетка гимназије, обузет позориштем, прешао у Београд и уписао се у Глумачку школу Народног позоришта (Глумачко-балетски одсек при београдској Музичкој академији). Како је за педагога за класичан балет 1937. била постављена Јелена Пољакова, код ње је започео своје играчко образовање... По завршетку школе примљен је у Балет НП, а свој први професионални уговор (као хонорарни играч) потписао је у сезони 1939/40... За време рата играо је у Београду, Софији и Бечу. Своју прву кореографију урадио је после ослобођења у Загребу за оперу *Пикова дама*. Године 1946. прешао је у Београд, где је припремио своју прву целовечерњу кореографију, балет *Којелија* (1948) Л. Делиба. Већ следеће године поставља балет *Ромео и Јулија* (прво извођење на сцени НП Београд) и оцењено је као културни догађај... Успешност његових ауторских радова донела су му признања и ван земље, односно ангажмане, као што су: директор и кореограф Балета бечке Опере, Балета римске Опере, стални кореограф Фестивала у Бреганцу и Салцбургу, гост-кореограф Опере у Хелсинкију... Формирао се у најистакнутијег југословенског кореографа. Оставио је изузетна кореографска дела и тиме значајно допринео не само развоју кореографске уметности, него и ослобађању креативних потенцијала свих учесника у реализацији балетског дела... У СНП-у је поставио балет *Двобој* [1977]. Носилац је награда Владе Р Србије за истакнуто остварење у уметности (1949), Седмојулске награде (1950), Октобарске награде (1969), Ордена рада са златним венцем (1973)...

из Енциклопедије СНП-а

Признања за балет *Кајшарина Измаилова*: за поставку балета (Југословенско балетско бијенале, Љубљана, 1979); најбоље остварење (Анале коморне опере и балета, Осиек, 1979); најбоље остварење у области позоришне уметности (СИЗ за културу, Београд, 1977).

Награда која носи његово име најпрестижнија је у балетској уметности, а додељује је Удружење балетских уметника Србије (УБУС).

¹ Као године рођења навођене су и 1917. и 1919. (према М. Јовановић, *Кореограф Димитрије Парлић*)

О Парлићевој кореографији балета *Кајшарина Измаилова* (избор из критика)

„Његов либрето је приповест из Мценског округа, ослободио локалних детаља, те је усмерио радњу на низ играчких целина, стварних догађаја и халуцинација главне јунакиње, које је спретно повезао кореографском мишљу, која је користила богатство играчког изражавања у савременом позоришту.“

из: Милица Зајцев, *Дојринос савременом шеаџиру*, „Борба“, Београд, 5. XII 1977.

„...Остаје у памћењу неколико антологијских сцена; убиство мужа млакоње; љубавни дует прељубнице Катарине и Сергеја; Катаринине визије; сцена Сергејевог распињања конопцима; ... дует Соње и Сергеја у логору, као и терцет Соње, Катарине и Сергеја, приказан савременом експресионистичком техником и жестоком изразом који открива богатство нијанси у односима ова три лика...“

из: Мирјана Здравковић, *Сџил и кореографске режије у „грамским“ балетима Д. Парлића*, 125 година Народної џозоришща у Београду, Београд, 1997.

Ливиу Хар (Свекар), Давид Груосо (Муж),
Ана Ђурић (Кајшарина) и Љиљана Јокановић (Нећак)

Александар Којић, диригент

Рођен у Новом Саду. После завршених основних и специјалистичких студија дириговања на Факултету музичке уметности у Београду, усавршавао се на неколико различитих мајсторских курсева: у Београду, Бечу, Мајнцу. Од 2010. је диригент у Опери СНП-а, а од августа 2012. до априла 2014. био је директор

Опере СНП-а. Поред стандардног оперског репертоара, доказао се и на пољу модерне опере. Гостовао је у Загребу, Ријеци, Сегединској опери, Театру Опере и Балета у Краснојарску, НП Београд. На оперском и балетском репертоару заступљена су дела Вердија (*Травијата*, *Трубадур*, *Аида*, *Симон Боканеира*, *Набуко*, *Ријолето*), Пучинија (*Бојми*, *Мадам Баттерфлај*, *Тоска*), Чајковског (*Пикова дама*, *Евђеније Оњегин*), Моцарта (*Дон Ђовани*), Доницетија (*Љубавни најџијак*, *Позоришне зјоде и незјоде*), Росинија (*Севилски берберин*), Калмана (*Кнеђиња чардаша*), Бритна (камерна опера *Окрејџ завршња*), Готовца (*Еро с оноја свијеша*), Бизеа (*Кармен*), Вребалове (*Милева*), Орфа (*Кармина бурана*), Бајића (*Кнез Иво од Семберије*), Менотија (*Телефон*), Барбера (*Парџија брица*), Хиндемита (*Тамо и најрај*), Теодоракиса (*Грк Зорба*), Маскањија (*Кавалерија русџикана*). Награђиван је Годишњом наградом СНП-а за дириговање опере *Пикова дама* Чајковског 2012, за праизведбу опере *Милева* А. Вребалов 2012, за *Гала концерџ* поводом 150. годишњице рођења Р. Штрауса 2015, за редакцију партитуре и дириговања концертним извођењем опере *Кнез Иво од Семберије* И. Бајића, поводом 100. годишњице од смрти композитора 2016.

Нека свако у себи нађе одговор

Музика Рудолфа Бручија враћа се на „велика врата“ на сцену Српског народног позоришта. Специфична музичка креација одјекнула је попут пада метеора тадашњом југословенском музичком сценом, касних 70-их и раних 80-их година прошлог века. Без улепшавања стварности, подилажења уху и оку, али са снажном жељом да подстакне на размишљање, то је прича о положају жене у друштву, о породици, о власти, о моћи и на крају о злочинима и казни. Данас, као и пре 40 година, Бручијева *Каџарина* са несмањеном упечатљивошћу увлачи слушаоца и гледаоца у свој потресни свет. Међутим, није ли то управо и наш свет, ван позоришта? Колико је онда сама Катарина крива за све и да ли је? Бручи нам је оставио то питање отворено. Нека свако у себи нађе одговор.

Александар Којић, диригент

Константин Тешеа, к.г. НП Београд

Завршио је уметничку школу „Жорж Енеску“ 1982, балетски одсек, у Букурешту (Румунија). Исте године ангажован у Опери у Букурешту, у којој од 1981. активно игра солистичке и главне улоге (*Лабудово језеро*, *Четири годишња доба*, *Симфонија без краја*, *Франческа да Римини*, *Румунска симфонија*). Од 1985. ангажован је као првак у ХНК у Сплиту. Од 1991. као првак балета у Народном позоришту у Београду, где је остварио улоге у балетима: *Лабудово језеро*, *Којелија*, *Ромео и Јулија* (кореограф Д. Парлић), *Дон Кихот*, *Усљавана лејошница*, *Доктор Џекил и мисџер Хајд* (В. Логунов), *Жизела* (Л. Лавровски), *Ромео и Јулија* (А. Шекера), *Љубав чаробница*, *Охридска лејенда*, *Песник Чајковски* (Л. Пилипенко), *Бахчисарајска фонџана* (Р. Кљавин), *Силфиде* (М. Фокин), *Краљица Марио* (К. Симић) и другим. Гостовао је у балетима европских позоришта (Грчка, Немачка, Швајцарска, Луксембург, Аустрија, Москва-Бољшој театар, Кипар...). Остварио је и самостална гостовања и учешћа на фестивалима (Љубљана, Ријека, Аустрија, Бугарска, Кина, Либан...). Често је гостовао у Македонском народном театру (Скопље), Српском народном позоришту (*Грк Зорба*, *Жизела*), „Мадленијануму“ (*Нижински*, *Злајна њишница*). Од 2003. је педагог у Балету НП Београд, а био је професор у Балетској школи „Лујо Давичо“ (2007-2009). Аутор је кореографије за оперу *Хасанајница* (НП Београд, 2009). Добитник је многобројних признања и награда, од којих се издвајају: Прва награда на балетском бијеналу (Румунија, 1981), Награда за најбољег партнера на Југословенском балетском такмичењу (Нови Сад, 1991), Годишња награда за улогу Меркуција (*Ромео и Јулија*, 1993, НП Београд), Плакета НП Београд (2006), Златни беочуг (Културно просветна заједница Београд, 2011), Награда за животно дело (Удружење балетских уметника Србије, 2013), Награда „Милорад Мишковић“ (2016).

Садржај

Први чин – Катарина Измаилова, девојка из сиромашне трговачке средине, удајом за богатог трговца Зиновија Борисича, човека педесетих година, започиње брачни живот – монотон и без љубави у свекровој кући. Муж се није много освртао на Катарину, јер је често због трговачких обавеза био одсутан, а она се присећа свог девојаштва. „Опет она иста руска досада, досада трговачког дома, која, како су говорили, нагони човека да се с радошћу чак и обеси” (Н. Љесков). Све јој је било туђе: срцем се није везала ни за мужа ни за дом. Једном приликом је срела групу радника у веселом расположењу. Млади Сергеј, најокретнији међу њима, истицао се стасом и лепотом и привукао је њену пажњу. Слушкиња Аксиња ју је упозорила на његово раскалашно и нестално понашање – он је „женскар, бестидник и залуди сваку жену”. Њена романса са Сергејем почиње у архипрозаичној атмосфери, уз примитивне шале и смех најамних радника. У том првом дану десио се њен сусрет са другим животом, веселим и привлачним. Свекар Борис Тимофејич, прави представник старозаветног регламента трговачке куће који цени рад, традицију и опстанак породичног наслеђа, прекида игру и весеље.

Од самог почетка Катарина је постала оруђе у Сергејевим рукама. Он уноси у љубавну авантуру план и рачун: жали се на своју усамљеност, потајно циљајући на њену осаму и чежњу за другачијим животом. Катарина се одупире, али узалуд. Вођена својом визијом, подаје се његовој жељи. Свекар примећује Сергејево искрадање. Ухватио га је, распиње га конопцима и мрцвари. Како Катарина ни тренутак није могла без Сергеја, њена пробуђена нарав силовито је провалила. Постала је толико одлучна да је није било могуће укротити. Свекрова претња да ће Сергеја отерати на робију а њу одати мужу, учинила је прелом. Она је свекра отровала печуркама. Бориса брзо сахрањују, не чекајући ни повратак његовог сина.

Други чин – Прељубници проживљавају љубавну идилу у кући, која је за кратко време постала срећно место. Обоје страхују од одмазде, али Катарину мучи мисао како ју је Сергеј лако придобио и како није дуго „гинуо” за њом. Ни сама не зна да ли јој се привиђење мртвог свекра јавило у сну (сан о одузимању марама као симбол жалости), али са Сергејем се „жива растати неће”. Та мисао постаће њена опсесија. Муж није на време сазнао за очеву смрт јер му се ненадано пружила пословна прилика. Увређен, пошто је чуо гласине о женином неверству, враћа се дому. Намерио је да прељубницу ухвати на делу. Но, она му се супротставља и одлучује

да уклони и другу препреку. Од ударца у главу муж пада, а четири шаке на његовом грлу чине упечатљиву сцену двоје саучесника у убиству. Катарина и Сергеј поново имају период мира. Претпразничко весеље је у току па се мештанима у прослави придружују лепа Катарина, која сад управља имањем и Сергеј, који више није слуга. Но, живот јој је још једном поставио искушење: дечак, Зиновјев нећак Феђа, полагао је право на наслеђе. Болешљивог дечака једне ноћи даве двоје љубавника, којима нико и ништа не може стати на пут. Али злочин је откривен и преступници су осуђени на прогонство у Сибир. Измаилова је заљубљена жена и све преступе узима на себе да би Сергеја заштитила. У име љубави одриче се свега вредног што има. Сергеј разоткрива свој карактер баш у тренутку када се појављује Соња, млада робијашица, коју не забрињава робијање у Сибиру него је подстиче да тражи љубавне авантуре. У положају човека који нема чему да се нада, Сергеј тражи кривца за своју несрећу и налази га – у Катарино. Зато почиње његова мржња и освета, а најтеже је понижава својим односима са Соњом. Сергеј је последњи пут постао узрок њеног преступа: прогоњена кривицом због почињених убиства, Катарина баца Соњу у реку и сама се дави.

Дуња Лепуша (Соња),
Андреј Колчериу (Сергеј) и
Ана Ђурић (Катарина)

Катарина Измаилова последњи је и најзначајнији балет југословенског композитора Рудолфа Бручија. Либрето је саставио Димитрије Парлић по новели Н. Љескова *Легу Мајбей Мценској окупља*. Хватајући се у коштац с литерарним предлошком, којем је Шостаковичева опера завештала аuru „неуралгичне тачке“ у историји музике XX века, Бручи и Парлић определили су се за деисторизацију/универзализацију приче о Катарини Измаиловој. Страдање главног женског лика пренето је, како наводи музиколог Богдан Ђаковић, „у неко време које би могло да буде и садашње, и прошло, и будуће. На тај начин дошло се до изванредног, деликатног а јасног уопштавања у идејном, симболичком смислу.“ О естетској намери аутора балета најбоље сведочи коментар у програмској белешци са премијерног извођења: „Ликови, карактери и ситуације развијају се и откривају као да се то догађало било када, било гдје а истовремено као да је све то – сада, у овом тренутку. Катарина од преступнице постаје жртвом, трагичним ликом који губи животну оријентацију и покушава да на насиље одговори насиљем. Починивши злочин, Катарина не налази срећу – муче је грижња савјести, пати од халуцинација. Рушилачке снаге које ју разарају огромне су, наспрот Катарини и њеној чежњи за срећом и љубављу“. (Милица Јовановић, из штампаног програма за премијеру у Народном позоришту у Београду, 27. XI 1977).

Према партитури, балет садржи три чина. Накнадном интеграцијом другог и трећег чина добијена је форма у којој први чин обухвата сцене: Досада; Визија девојаштва; Опроштај са супругом; Веселје радника; Први сусрет Катарине и Сергеја; Долазак свекра; Љубавна игра I; Визија II; Кажњавање Сергеја; Сукоб Катарине и свекра (свекрова смрт). Други чин укључује сцене: Велика љубавна сцена (Катарина и Сергеј); Визија III (мртви свекр); Долазак мужа и његова смрт; Претпразничко вече; Смрт дечака наследника; Прогонство у Сибир; Сергејева невера; Освета (смрт супарнице); Самоубиство.

У свом једином целовечерњем балету Бручи гради традиционалне драмске, лирске, скерцозне и жалобне комплексе на бази модернистичких изражајних средстава попут кластерске плохе, огољеног ритма и експресионистичке мелодије. Произвођење целина из сведених јединица музичке грађе указује на необарокну логику афективног јединства сцене/нумере. Конкретнији необарокни означитељи уведени су кроз моторичну концертантност и полифоне елементе попут канонске имитације, фуге, флоридусне хетерофоније и контрапунктског сучељавања експресивних линија. Особеностима последњег Бручијевог балета треба придружити и цитат оргуљске токате Ј. С. Баха (Токата и fuga у де-молу BWV 565) у потресној сцени убиства детета.

Немања Совтић, музиколог

Ана Ђурић (Кашарина)

Андреј Колчериу (Серџеј) и
ансамбл Балета

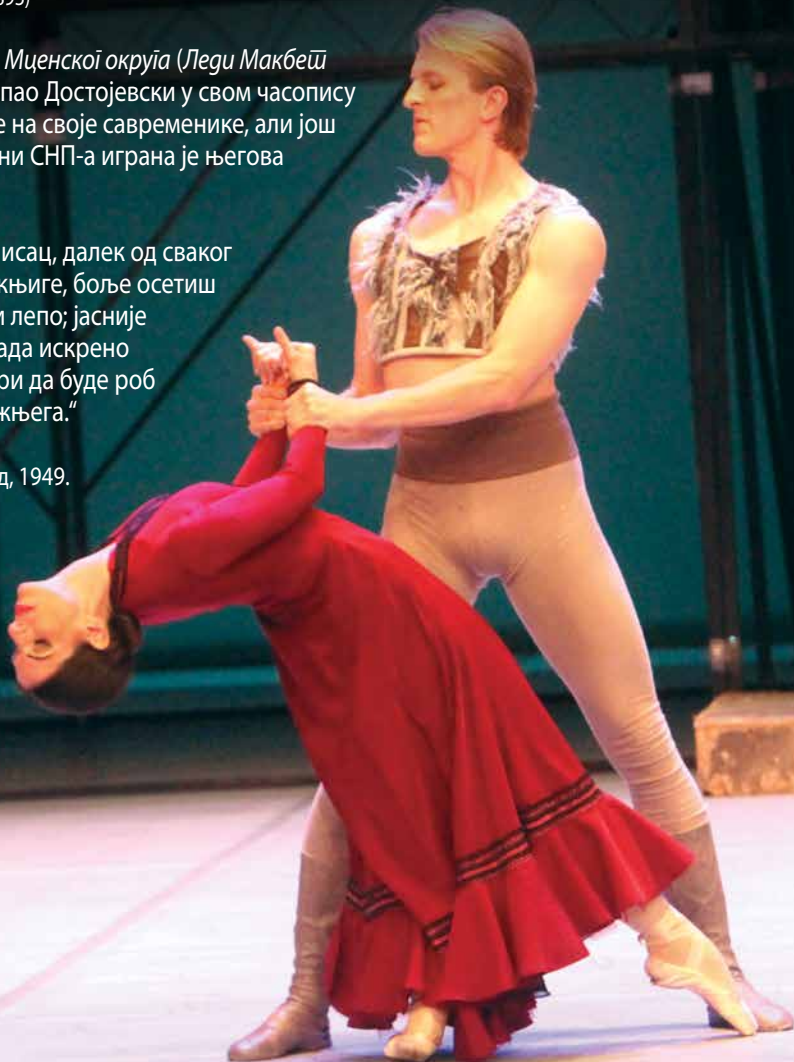
Николај Семјонович Љесков, феномен руске књижевне сцене
(Николай Семёнович Лесков, Горохово, Орловска губернија,
4/16. II 1831 – Санкт Петербург 21. II/5. III 1895)

Познат по приповеци *Леди Мајбеш Миценској округу* (*Леди Макбет Миценској уезда*, 1864), коју је штампао Достојевски у свом часопису „Епоха“. Језиком и стилем утицао је на своје савременике, али још више на доцнија поколења. На сцени СНП-а играна је његова драма *Збој миша* (1920).

„Љесков је најсамониклији руски писац, далек од сваког страног утицаја. Читајући његове књиге, боље осетиш Русију са свим што је у њој ружно и лепо; јасније сагледаш замршеног Руса који, и када искрено верује у лепоту и слободу, – измудри да буде роб свог веровања и угњетач свог ближњег.“

Максим Горки, *О лијерајтури*, Београд, 1949.

Маријана Ђурчија (*Кашарина*) и
Самјуел Бишоп (*Серјеј*)

Ливиу Хар (Свекар)

Бојан Раднов, Олга Аврамовић (Кашарина визија),
Зоран Трифуновић, Наојуки Ацуми и Александар Бечварди

Балетска визија *Леги Маїбей Мценскої* окруїа

„...Бручијев балет прати се без даха, са непрекинутом пажњом – и све што се дешава на сцени има своју чврсту логику развоја. Овим балетом је приказао огроман распон емоција – од разарајуће досаде која влада у дубокој руској провинцији, преко еротских маштарења и путених страсти – до израза мржње и убиства у очајању...”

избор из: Душан Михалек, „Мисао“, Београд, 14. XII 1977.

Бојана Матић, Верица Козарев Кларић (Аксиња),
Бојана Митић и ансамбл Балета

Ана Ђурић (Кашарина) и Давид Груосо (Муж)

Ансамбл Балета

Инспирације...

Праизведба балета Р. Бручија *Каџарина* *Измаилова* 77², НП Београд, 27. XI 1977, либрето, кореографија и режија Д. Парлића, сценограф П. Пашић, костимограф Б. Јовановић, диригент Д. Миладиновић. Улоге: В. Ђорђевић (*Каџарина*), Р. Вучић (*Серјеј*), Б. Младеновић (*Свекар*), Ј. Деспотовић (*Каџаринин муж*), З. Симић (*Нећак*), Љ. Шарановић (*Соња*), С. Вукићевић (*Аксиња*). У сезони 1977/78. изведено 11 пута, 1981/82 - 29 пута. Последњи пут 31. I 1982. Гостовања: Нови Сад, Осијек, Загреб, Љубљана, Дортмунд (1978), Дубровачке љетње игре (1980).

У СНП-у: опера Д. Шостаковича *Каџарина* *Измајлова*, премијера 10. X 2006, Београд и у СНП-у 14. X 2006, (режија Д. Миладиновић, диригенти У. Лајовиц, к.г. / Ж. Милановић). Изведено 5 пута.

Екранизација (избор): *Сибирска леги Мајбей*, југословенски филм, режија А. Вајда, 1961; *Леги Макбей Миценскојо уезда*, руски филм, режија Р. Баљајан, 1989; *Подмосковные вечера*, руски филм, режија В. Тодоровски, 1994; *Lady Macbeth*, британски филм, режија В. Олдройд, 2016.

² После неколико приказивања балет је извођен под насловом *Каџарина* *Измаилова*. Под тим насловом балет се преноси у Српско народно позориште.

Соња Батић (*Соња*), Самјуел Бишоп (*Серјеј*) и Маријана Ђурчија (*Каџарина*)

Ансамбл Балета

Милена Крковић (*Кајтарина визија*) и Милан Иван

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ

УСТАНОВА КУЛТУРЕ ОД НАЦИОНАЛНОГ ЗНАЧАЈА, НОВИ САД

Позоришни трг 1, 21000 Нови Сад

Телефон: 021/ 6621 411 (централа)

За издавача / ЗОРАН ЋЕРИЋ, в. д. управника

Уметнички директор / НЕВЕНА ЈАНАЋ

В.д. директора Балета / ТОНИ РАНЂЕЛОВИЋ

Уредник / ИВАНА ИЛИЋ КИШ

Фотографије / БРАНИСЛАВ ЛУЧИЋ

Обликовање / РАДУЛЕ БОШКОВИЋ

Технички уредник / СОЊА ВИДАКОВИЋ САВИЋ

Компјутерски слог / ЉИЉАНА БИЛБИЈА

Штампарија ПЕРИНС ИНЖЕЊЕРИНГ, Нови Сад

Тираж 800

156. сезона 2016/2017.

www.snp.org.rs